

"Війна забирає цвіт нашої нації", – на фронті загинув 19-річний тернополянин

15 серпня 2022

Тернопіль втратив ще одного військовослужбовця.

Захищаючи Україну, на Донеччині загинув тернополянин Владислав Ратниченко.

Сумну звістку **повідомив** у "Фейсбуці" міський голова Тернополя Сергій Надал.

У жовтні воїну мало б виповнитись 20 років.

"Війна забирає цвіт нашої нації, зовсім молодих хлопців. Співчуваємо рідним. Вічна пам'ять Герою", – написав мер.

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/72922-viina-zabyraie-tsvit-nashoi-natsii-na-fronti-zahynuv-19richnyi-ternopolianyn>

Везуть на Тернопільщину, яка стала другим домом. Прощаються із 19-річним Владом Ратниченком

16 серпня 2022 р.

- Владислав у 2014-му переїхав з Горлівки у Ланівці 12-річним хлопчиком, а героїськи загинув за Україну 19-річним юнаком.
- Після школи Влад навчався у Коропецькому обласному ліцеї-інтернаті з посиленою військово-фізичною підготовкою. Мав багато планів, мріяв жити у вільній, мирній Україні. У жовтні юнакові виповнилося б 20 років. Але його життя обірвала війна. І йому назавжди 19...

— Війна забирає цвіт нашої нації, зовсім молодих хлопців. Захищаючи Україну на Донеччині, загинув тернополянин Владислав Ратниченко, — повідомив міський голова Тернополя Сергій Надал. — Співчуваємо рідним. Вічна пам'ять Герою!

Владислав Ратниченко народився 22 жовтня 2002 р. Спочатку проживав із родиною в м. Горлівка, що на Донеччині.

Переїхали на батьківщину дідуся по матері

— Разом із мамою, сестричкою та бабусею Влад приїхав із Горлівки в Матвіївці (Шумщина) на літні канікули, як вони тоді думали, — йдеться у 3 випуску альманаху «Лан». У книзі є розділ «Вигнані з рідного дому», в якому журналістка Лариса Крук спілкувалася з Еліною Ратниченко та описала історію її сім'ї з міста Горлівка Донецької області. — Звідси родом його

дідусь, мамин батько. Тут їх гостинно прийняли, Влад пішов у 7-й клас, його сестричка Владелінка — у 1-й.

Невдовзі сім'я переїхала в Ланівці, де мама дітей, пані Еля, як дипломований медик, зайнялася лікувальним масажем, а діти навчалися у школі №1.

— Донеччани запам'яталися в Ланівцях, бо були одні з перших, хто вимушено покинув рідний дім і все, що було в нім, — пригадала редакторка газети «Голос Ланівеччини» Наталія Гамера. — Бабуся, щоправда, повернулася на батьківщину, коли окупанти зайняли її місто. Там її будинок, нажитий вчительською працею.

Еліна з дітьми виїхала ще до окупації Горлівки, але більше туди не поверталися, а шукали можливості обживатися в місцях, де шанують українські традиції, де звучить українська мова, де можна сміливо проявляти свої патріотичні переконання. Це почуття їм було близьке з дитинства.

Владислав після школи навчався у Коропецькому обласному ліцеї-інтернаті з посиленою військово-фізичною підготовкою. Мав багато планів, мріяв жити у вільній, мирній Україні. У жовтні юнакові виповнилося б 20 років. Але його життя обірвала війна. І захисникові назавжди залишиться 19...

Хлопець був студентом юридичного факультету Західноукраїнського національного університету.

— Коли ворог прийшов знищувати нашу державу, сповнений сил і патріотизму, 19-річний Владислав Ратниченко у лавах Збройних сил України боронив нашу державу та внаслідок ракетного удару загинув на Донеччині. Юнак завжди був принциповим, добрим та справедливим, вболівав за долю країни, проявляв мужність і впевненість, — розповіли у вузі. — Нестерпний біль і смуток у наших серцях. Його відважність і героїзм – це символ боротьби українського народу за волю та гідність.

Він пожертвував найціннішим – своїм життям. Нехай у мирі спочиває його душа, а пам'ять і слава про Владислава живе у віках. Низький уклін вірному синові України!

На своїй сторінці у соцмережах мама поділилася гірким болем. Допис з'явився 14 серпня і ніби крає по живому.

«Свого Героя зустрічаю в труні»

— Груз 200 у вівторок. Життя таке коротке. 19 років. І все зупинилось, — написала Еліна Ратниченко. — Залишався місяць армії. З першого дня оборона Києва. Харків, Суми, Донбас. І під Малинівкою в окоп прилетіла ракета.

Мати пише, що син зустрів гарну тернополяночку, мріяв про доньку.

— Дякую за ці 5 днів до... Була можливість виїхати, та Владислав відповів, що буде йти до кінця, — поділилась мама. — Вивезти сестричку, щоб ще за це не переживати. Нема гіршого — ховати дітей! Свого Героя зустрічаю в труні... Усім жінкам бажаю дочекатися живими своїх рідних та обійняти!

Тіло Героя привезуть до Тернополя у вівторок, 16 серпня.

Окрім мами і молодшої сестри, у Влада залишились старша сестра і батько, Віктор Володимирович. Чоловік є одним із засновників будівельної компанії у нашому місті, проживає також тут. І побажав, аби місце останнього спочинку сина-Героя було в Тернополі.

— Щиро співчуваю тобі, Елю, — написала у коментарях матері **Olgana_Kuzmolka**. —Тримайся. Нехай дає Бог царство небесне. Я не можу навіть дихати. Він 4 дні тому був у Тернополі. Ти проводила його знову на війну. Тішилася, що витягнула з контузії. Я писала тобі, що молилася за нього. А нині... Він ще і не жив. Закрадається думка — може це не він? Може сталася якась помилка? Щось наплутали?

На жаль, помилки немає, і Влад назавжди повертається на Тернопільщину, яка стала його другою домівкою, відколи виїхали з Донеччини.

Цей юний хлопчина був старшим навідником відділення гранатометного взводу механізованого батальйону однієї з військових частин. Внаслідок травм, отриманих під час мінометного обстрілу, загинув 11 серпня.

<https://te.20minut.ua/Podii/vezut-na-ternopilschinu-yaka-stala-drugim-ridnim-domom-proschayutsya-i-11645578.html>

Війна забирає цвіт нації: у Тернополі попрощалися з 19-річним захисником Владиславом Ратниченком

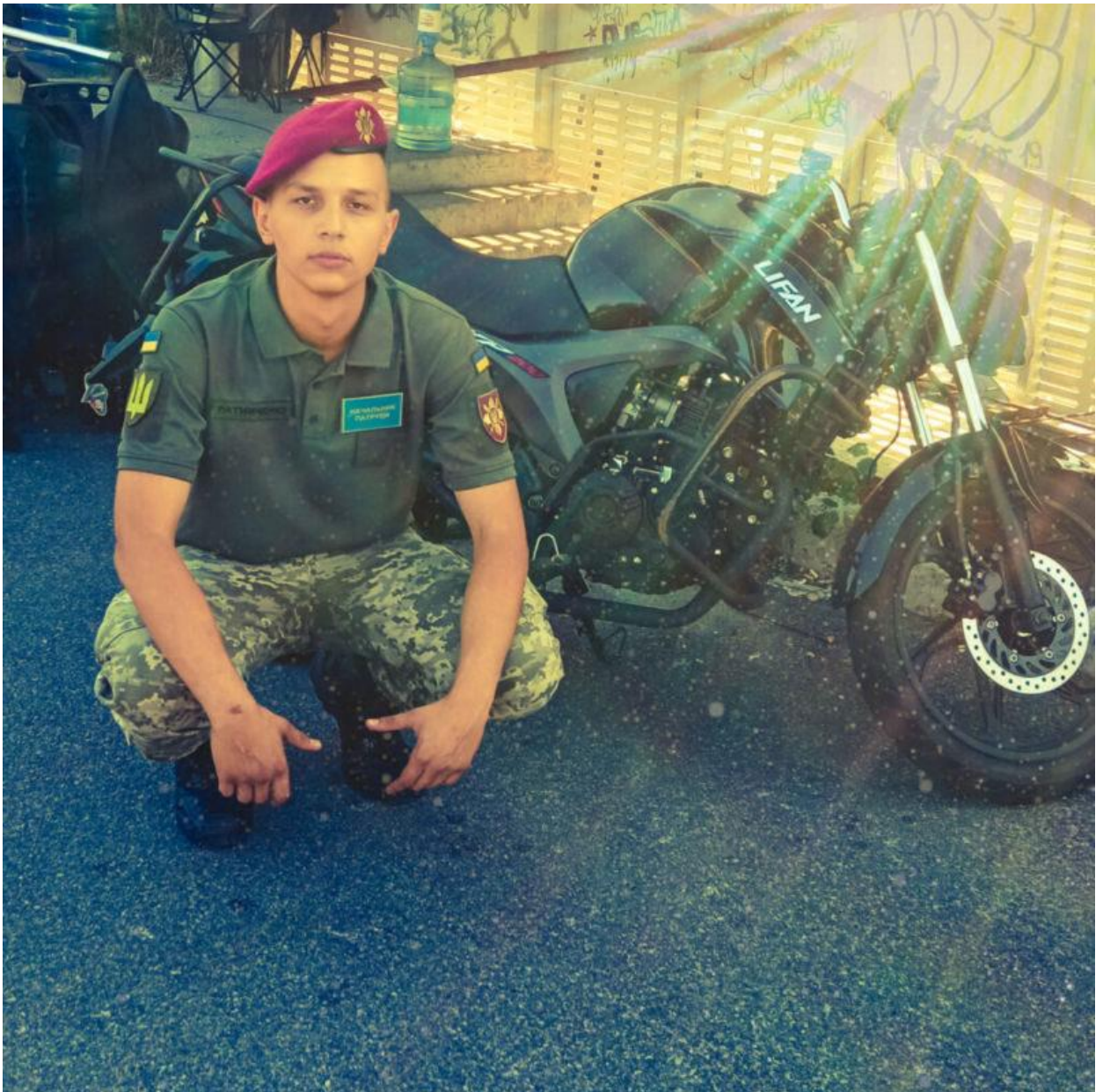
20.08.2022

Небесне воїнство поповнив ще один ангел у формі ЗСУ. Владиславу Ратниченку було лише 19...

Воїн був старшим навідником відділення гранатометного взводу механізованого батальйону однієї з військових частин. Владислав загинув 11 серпня у боях з російськими окупантами у Донецькій області. Ця земля була для нього не так давно рідною, адже спочатку проживав із родиною в Горлівці на Донеччині.

Разом із мамою, сестричкою та бабусею Влад приїхав із Горлівки ще до окупації міста окупантами у 2014 році у село Матвіївці на Шумщині. Звідси родом його дідусь, мамин батько. Спочатку думали, що лише на літні канікули. Але Горлівку окупували, і Влад у Матвіївцях пішов у 7-й клас, його сестричка Владелінка — у 1-й. А невдовзі сім'я переїхала в Ланівці, де пані Еліна, мама Влада, як дипломований медик, зайнялася лікувальним масажем, а діти навчалися у школі №1.

Донеччани, згадує Наталя Гамера, редакторка «Голосу Лановеччини», запам'яталися в Ланівцях, бо були одні з перших, хто вимушено покинув рідний дім.

Після закінчення школи Владислав навчався у Коропецькому обласному ліцеї-інтернаті з посиленою військово-фізичною підготовкою. Мав багато планів, мріяв одружитися, жити у вільній Україні. Владислав також навчався на юридичному факультеті у ЗУНУ. У жовтні юнакові виповнилося б 20 років. Але віддав своє юне життя за Україну, за нас з вами...

«Груз 200... Життя таке коротке... 19 років... І все зупинилось. Залишався місяць армії. З першого дня оборона Києва. Харків, Суми, Донбас... І під Малинівкою в окоп прилетіла ракета... Зустрів гарнющу тернополяночку, мріяв про доньку... Дякую за ці 5 днів до...

Була можливість виїхати, та Владислав відповів, що буде йти до кінця. Вивезти сестричку, щоб ще за це не переживати.

Нема гіршого — ховати дітей! Свого Героя зустрічаю в труні... усім жінкам бажаю дочекатися живими своїх рідних та обійняти!» – вилила цей крик душі на своїй фейсбук-сторінці мама Владислава Еліна Ратниченко.

“Війна забирає цвіт нашої нації, зовсім молодих хлопців. Захищаючи Україну, на Донеччині загинув тернополянин Ратниченко Владислав Вікторович. Співчуваємо рідним. Вічна пам’ять Герою!”, – написав міський голова Тернополя Сергій Надал.

Поховали юного українського захисника у Тернополі. Тут сім'я Ратниченків живе декілька років. Окрім мами і молодшої сестри, у Влада залишилися старша сестра і батько.

Вічна пам'ять Герою! Нехай у небесній обителі буде легко і світло твоїй душі, дорогий хлопчику! Дякуємо за Україну!

<https://nday.te.ua/vijna-zabyraje-tsvit-natsiji-u-ternopoli-poproschalysya-z-19-richnym-zahysnykom-vladyslavom-ratnychenkom/>

«Гатив із гранатомета до останнього»: на Тернопільщині попрощались із 19-річним Владом Ратниченком (Фото)

20.08.2022

Війна жорстоко забирає тих, хто в час її початку були ще малими дітьми. Владислав Ратниченко переїхав на Тернопільщину ще у 2014-ому році. Тоді до його рідної Горлівки, що на Донеччині, прийшли окупанти. Хлопець зростав патріотом, щиро любив Україну та готовий був її обороняти до останнього. Однак безцінне юне життя воїна забрала російська ракета, пише «Файне місто».

Батьки 12-річного на той час хлопчини не згідні були миритись із «русским миром», тому вирішили переїхати із Донеччини у Матвіївці, а згодом – у Ланівці, аби бути ближче до всього українського і подалі від кровопролитної війни під російським триколом.

Та, на жаль, повномасштабне вторгнення рф в Україну перекреслило усі плани сім'ї на мирне та спокійне життя.

Груз 200 у вівторок. Життя таке коротке... 19 років..., – написала мама хлопця Еліна Ратниченко на своїй сторінці у Facebook, – Залишався місяць армії. З першого дня оброну Києва. Харків, Суми, Донбас... І під Малинівкою в окоп прилетіла ракета... Дякую за ці 5 днів до... Була можливість виїхати, та Владислав відповів, що буде йти до кінця. Вивезти сестричку щоб ще за це не переживати. Нема гіршого – ховати дітей! Свого Героя зустрічаю в труні... усім жінкам бажаю дочекатися живими своїх рідних та обійняти!

Мати Влада пише, її син зустрів гарнющу тернополяночку, мріяв мати доньку. Однак війна не дозволила йому стати татом, а неймовірна сила, юнацька мужність та любов до рідної землі зробили хлопця Героєм.

Тривав бій. Владислав побачив, що група в оточенні. І гатив з гранатомета не чергами, а до останнього. Поки його не знищили мінометами. Хлопці вийшли. Я дякую Господу, хоч не довго, що була мамою Героя. – Пише мати Влада в одному зі своїх листів.

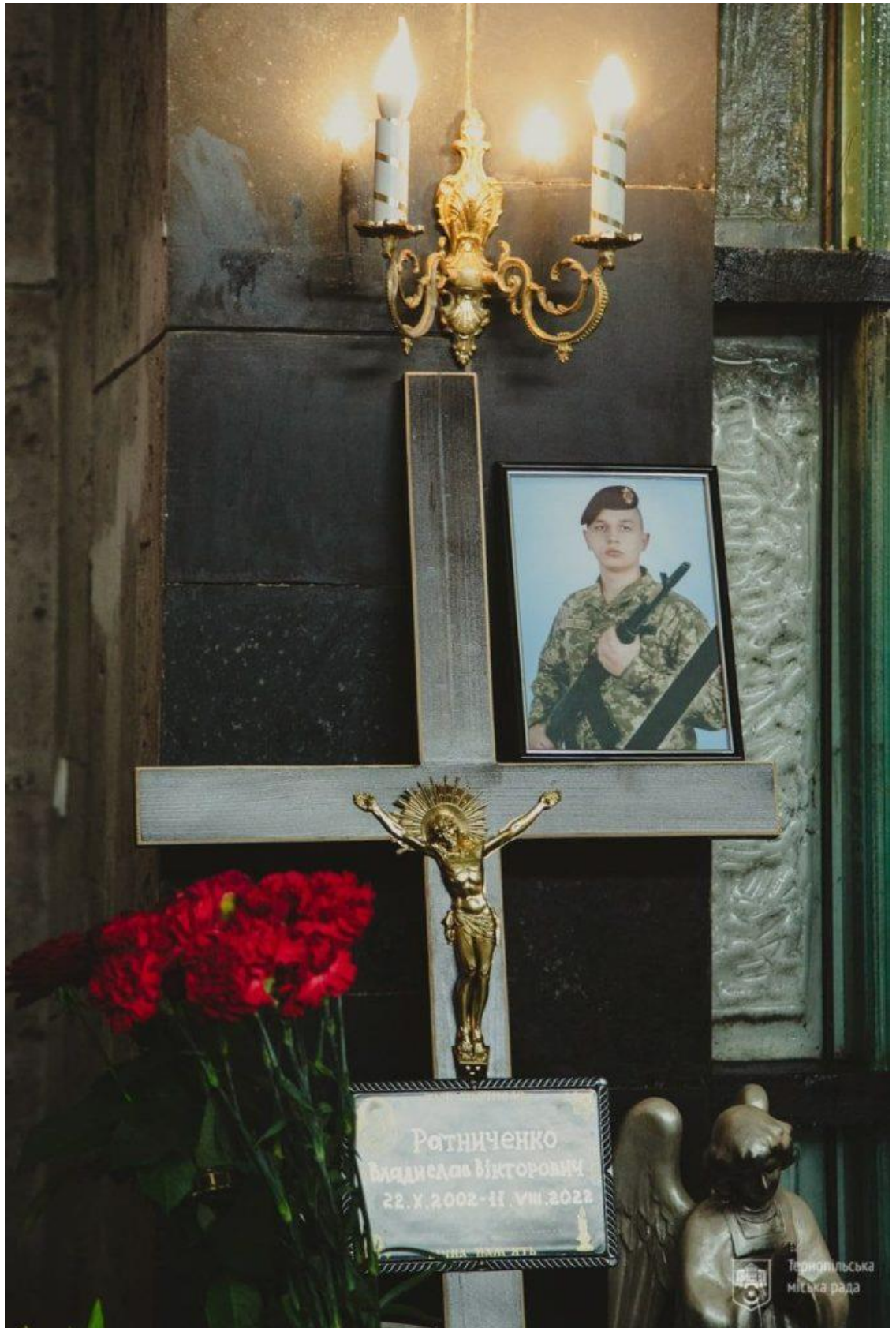
Попрощатись із Героєм прийшли багато людей: друзі, земляки, односельчани.

Він приїхав на Тернопільщину дитиною, пішов воювати дорослим хлопцем. Загинув – справжнім чоловіком. Він буде чекати Перемоги там, на небі, і молитися за неї разом зі всіма нами.

Вічна пам'ять Герою! Вічна слава юному захиснику!

Ротниченко
Владислав Вікторович
22. X. 2002 - 11. VII. 2022

Тернопільська
міська рада

У Тернополі поховали 19-річного військового Владислава Ратниченка (фото)

20 серпня 2022

Сьогодні Тернопіль попрощався з нашим юним захисником Ратниченком Владиславом Вікторовичем, який загинув на Донеччині.

Переселений зі Сходу та з полум'яним серцем, сповненим любові до України – так можемо сьогодні говорити про 19-річного юнака Владислава Ратниченка, який загинув, захищаючи нашу країну. Прощалися сьогодні із воїном у Тернополі, звідки Владислав і відправився боронити Україну.

До 2014 року проживав із рідними на Донеччині, а після початку АТО/ООС – переїхав на Шумщину, а згодом і у Ланівці.

Висловлюємо щирі співчуття рідним. Нехай пам'ять про героїзм сина, брата, відважного воїна назавжди закарбується в новітній історії України. Він назавжди триматиме мирне небо над нами.

Тернопільська
міська рада

Ратниченко
Владислав Вікторович
22. X. 2008 - 11. VIII. 2022

Тернопільська
міська рада

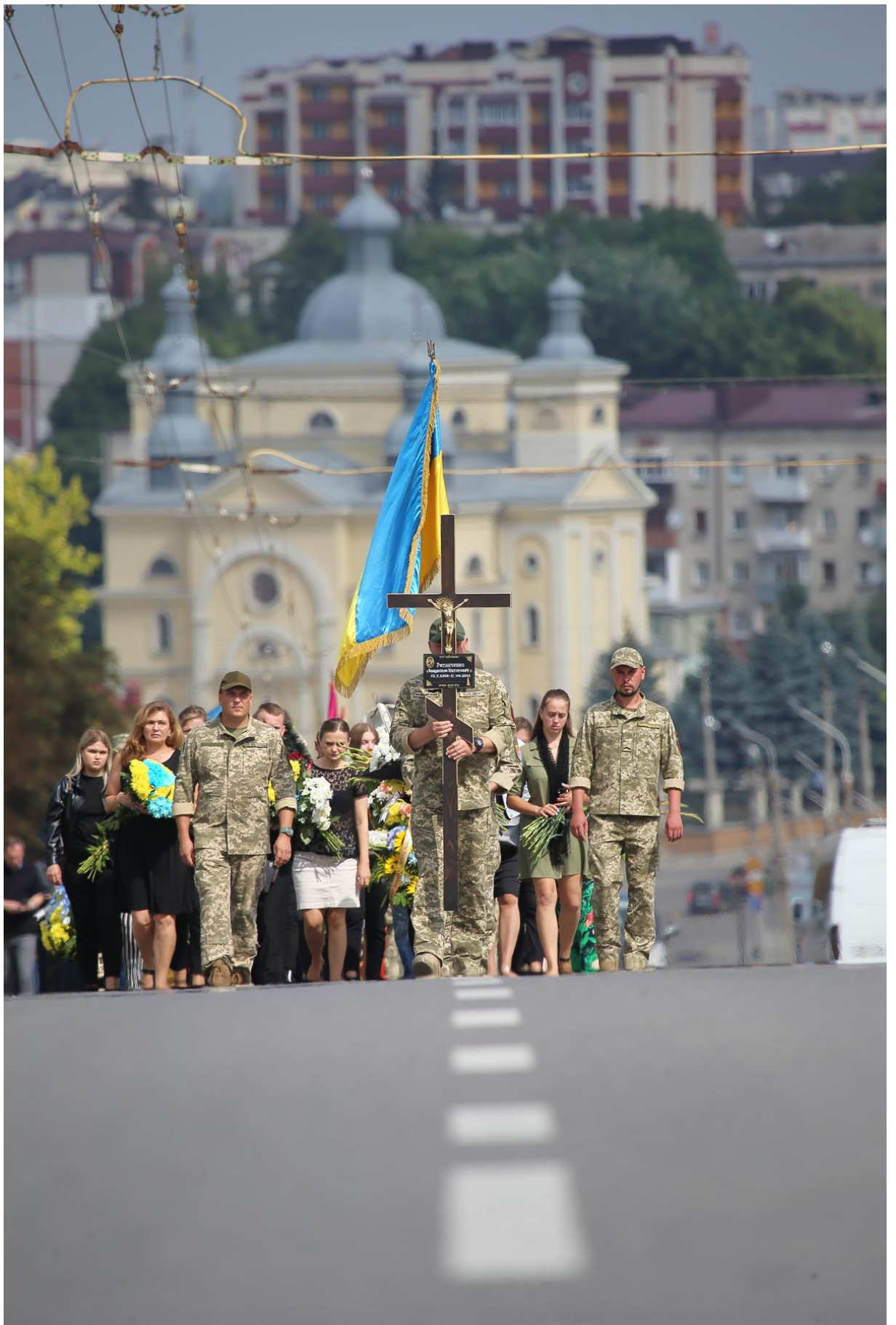
Тернопільська
міська рада

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/73110-u-ternopoli-pokhovaly-19richnoho-viiskovoho-vladyslava-ratnychenka-foto>

На Тернопільщину, яка стала другим домом, привезуть попрощатися 19-річного Влада Ратниченка

27.09.2022

Цього мужнього воїна не впізнала у соцмережах, коли оголосили про його загибель. Лише знайоме прізвище та колеги журналісти підштовхнули переглянути 3-й випуск альманаху «Лан».

У книзі є розділ «Вигнані з рідного дому», в якому журналістка Лариса Крук спілкувалася з Еліною Ратниченко та описала історію її сім'ї з міста Горлівка Донецької області.

Разом із мамою, сестричкою та бабусяю Влад приїхав із Горлівки в Матвіївці (Шумщина) на літні канікули (як вони тоді думали). Звідси родом його дідусь, мамин батько. Тут їх гостинно прийняли, Влад пішов у 7-й клас, його сестричка Владелінка — у 1-й. Але невдовзі сім'я переїхала в Ланівці, де пані Еля, як дипломований медик, зайнялася лікувальним масажем, а діти навчалися у школі №1.

Донеччани запам'яталися в Ланівцях, бо були одні з перших, хто вимушено покинув рідний дім і все, що було в нім. Бабуся, щоправда, повернулася на батьківщину, коли окупанти зайняли її місто. Там її будинок, нажитий вчительською працею, будинок Елі. Вона з дітьми виїхала ще до окупації Горлівки, але більше туди не поверталися, а шукали можливості обживатися в місцях, де шанують українські традиції, де звучить українська мова, де можна сміливо проявляти свої патріотичні переконання. Це почуття їм було близьке з дитинства.

Владислав після школи навчався у Коропецькому обласному ліцеї-інтернаті з ПВФП. Мав багато планів, мріяв жити у вільній, мирній Україні. У жовтні юнакові виповнилося б 20 років. Але його життя обірвала війна. І захисникові назавжди залишиться 19...

На своїй сторінці у соцмережі мама поділилася гірким болем і 14.08.2022 р. написала:

«Груз 200 у вівторок. Життя таке коротке... 19 років... І все зупинилось. Залишався місяць армії. З першого дня оборона Києва. Харків, Суми, Донбас... І під Малинівкою в окоп прилетіла ракета...

Зустрів гарнющу тернополяночку, мріяв про доньку... Дякую за ці 5 днів до...

Була можливість виїхати, та Владислав відповів, що буде йти до кінця. Вивезти сестричку, щоб ще за це не переживати. Нема гіршого — ховати дітей! Свого Героя зустрічаю в труні...усім жінкам бажаю дочекатися живими своїх рідних та обійняти!»

Тіло Героя привезуть до Тернополя, де Ратниченки живуть декілька років. Таким сином пишалася б кожна жінка. Україна втратила відданого мужнього воїна і вірного українця. Боляче, що втрачаємо цвіт нації. Кожен український воїн — це не просто оборонець, захисник — це нинішнє і майбутнє нашого нескореного народу.

Вічна пам'ять Герою. Щирі співчуття матері, сестричці молодшій і старшій, рідним і близьким. Непоправна втрата. Незагойна рана. Спочивай у мирі, юначе. Нехай Господь прийме тебе у варту небесну.

<https://svoboda.te.ua/na-ternopilshhynu-yaka-stala-drugym-domom-pryvezut-poproshhatysya-19-richnogo-vlada-ratnychenka/>